

второ за ученическитѣ бунтове и че не съмѣ ималѣ добро мнѣние за него и трето да стане поне правдоподобно щѣхъ да го питамъ на какъвъ адресъ съмъ му писалъ писмо въ София, но прѣвари ме Д-ръ Даневъ. Въ всѣки случай немогъ да не спомена едно обстоятелство. Г-да сѣднѣ! Тоя процесъ е исторически, освѣнъ процеса има и исторически свидѣтели, между които е и А. Пенковъ. Посрѣдъ неговитѣ думи има една страшна асимилирана клѣвета. Искъ свидѣтеля Пенковъ да призове тукъ прѣдъ сѣдѣтъ самата сѣнка на нещастния си баща, който е умрѣлъ и въ името на тая сѣнка на баща му трѣбваше да отхвърли тоя позоръ прѣдъ челото му. . . .

(Дохожда свидѣтеля К. Димитровъ).

Прѣсѣд.: Ти днесъ даде клѣтва, че ще кажешъ всичко което си чулъ и видѣлъ, безъ да скриешъ нѣщо, въ противенъ случай отговаряшъ, както прѣдъ закона, така и прѣдъ Бога.

Разкажи какво змаетъ по дѣлото.

Свид. К. Димитровъ: Въ 1889 год. азъ бѣхъ стражаръ въ Пловдивъ и бѣхъ пратенъ на станцията да пазя тишина, понеже щѣше да пристигне Негово Царско Височество. Като пазяхъ тишина чувамъ гърмежъ, глѣдамъ на горѣ на долу нѣма нищо, въ това врѣме минава по край мене агентина Никола Юруковъ. Поглѣднахъ кждѣ захода излиза единъ човѣкъ, на когото джеба на палтото бѣше се запалилъ, пристѣпихме съ Юрукова къмъ него и той ни каза, че му се испусналъ револвера. Извадихме револвера изъ джоба му, изгасихме палтото му и закараха човѣка въ участка, за понататѣкъ незная нищо.

— Да видите лицето може ли да го познаете?

— Мисля може да го позная.

Прокурора: Свидѣтель! Кждѣ намѣрихте първи пътъ човѣка. Кждѣ го сварихте, въ нуждника или вѣнъ?

Свид. К. Димитровъ: Той излязаше изъ нуждника и ний го срѣщнахме.

— Близко ли и на колко крачки?

— На 5—6 крачки.

— Какъ вървеше бързо или полека?

— Полека.

— Кой ви насочи да отидете къмъ нуждника?

— Чухъ гърмежъ отъ тая страна.

— Кой спря човѣка?

— Н. Юруковъ и азъ.